Un om se caută pe sine

On Octombrie 21, 2015

Evaluează-ți viziunea asupra vieții, experienței și științei, ridicându-le la cote înalte pe măsură ce acumulezi în tine timpul.

Eisenstein își cercetează în același timp și opera, meditează asupra ei. Dar am temeiuri să presupun că și în operă se caută acum tot pe sine. Face, de pildă, în această perioadă, o asemenea afirmație: "...și tocmai de aceea în geneza operei, așa cum se întâmplă deseori, se reflectă nu numai faptele, ci și dinamica procesului de creație".

Se gândește acum mult la moarte. Şi la nemurire. Caută urmele temei morții în propria sa opera. Şi se gândește poate, că, implacabilitatea oarbă, care înaintează fatal în toate operele sale mereu sub altă înfățișare a pătruns acum și în viața lui. Infarctul, cu aceeași oarbă fatalitate implacabilă, l-a asediat de atâtea ori, l-a izbit acum grav și înaintează, înaintează pentru a lovi mortal cine știe cât de curând.

*În aceste momente Eisenstein încearcă să rețină fiecare amănunt care "pleacă". Are senzația timpului care se pierde, care s-a pierdut în alunecarea spre trecut. Își amintește de aserțiunea unui anglo-saxon care spunea că trăim de parcă am avea în față un milion de ani. Poți trăi acumulând în tine timpul, sau cheltuindu-l rațional, sau nerațional, sau, în sfârșit, pierzându-l. Este tocmai senzația pe care o încearcă. Își trăiește cu intensitate drama. **

Leadership: Poți să-ți formezi o cultură amplă asupra operei pe care ți-o împlinește viața pentru toate realizările tale, fără să te blochezi în încercarea de a reține fiecare amănunt care "pleacă"?

Manifestarea sentimentului de comuniune cu lărgirea orizonturilor vizavi de anumite proiecte și impactul lor, cu baza temporală, ca stări distructive sau constructive ale sinelui ce emană din sursa creației, își găsesc deseori ecoul în alunecarea spre adâncimile deprimantului. Sau spre extrema unei înălțimi care descalifică acel „a putea" al obligației de a suporta greutățile, prezentându-se ulterior sub formă de lecții de viață cu totul neașteptate.

Faptul că sentimentele, izbucnite din focul ambițiilor și căutărilor de noi modalități de creație, se desfășoară între contraste ca: gravitatea și voioșia, plăcerea de a descoperi și neplăcerea de a-ți face drum printre efectele istovitoare ale gândirii, poate fi recunoscut că una din caracteristicile primordiale ale navigării către nebunia unui joc al vieții. Spre finalul unui joc dominat de la un capăt la altul de temeri și îndoieli, reflecții și meditații.

Opera care împlinește viața unui artist este însăși tema unei filosofii a cărei diversitate atestă și exprimă conștiința unui scop final care aduce valoare unei gândiri de tipul: "Tot ce mi-am dorit a fost să arăt ceea ce sunt."

Leadershipul, conform principiului „ești ceea ce trăiești în jocul propriei tale minți", captează senzația intensă pe care o încerci - ca autor al unei opere-model, atunci când cumulezi în tine timpul, cheltuindu-l rațional, sau nerațional, sau, în sfârșit, pierzându-l. Adică, senzația de gol sau de plin pe care o experimentezi în călătoria meditației în fiecare moment din viață.

Această operă-model nu reprezintă, la un echilibru stabil al elementelor ei componente, doar sinteza indisolubilă a ideii cu forma, nu atât imaginea unei împliniri marcante, ci mai degrabă o cerință absolut necesară a evaluării viziunii asupra vieții, experienței și științei conform

unei acumulări de excese și erori.

Leadershipul este viziunea pe care ți-o dă experiența de model din punct de vedere al determinării, disciplinei, forței și rezistenței pe care ți-o conferă opera numită "observarea de sine" într-o supraproducție semnată "Trăiește ca și cum ai avea un milion de ani".

Un om care se caută pe sine își cercetează în același timp și opera, meditează asupra ei, pentru a se înconjura, la nivel moral și spiritual, cu o bariera de protecție atunci când se simte invadat de proiecțiile negative ale eforturilor sale de a-și finaliza compozițiile artistice.

Nu uita că în geneza operei, așa cum se întâmplă deseori, se reflectă nu numai faptele, ci și dinamica procesului de creație. Să încerci să creezi o operă, care ulterior te poate aduce în pragul nebuniei, este o modalitate riscantă de a-ți înțelege rostul, de a te construi și modela, de a evolua și de a te defini conform amănuntelor de ordin determinant care „pleacă".

Poți lăsa în urmă excesele și erorile, dar consecințele lor rămân ca un fel de martor al evoluției spre o cunoaștere de sine mai amplă.

* Notă: Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/un-om-se-cauta-pe-sine.html